

[Sundhedsministeren]

handle banale lidelser. Som det allerede har været læst op her fra talerstolen, indeholder forslaget bemærkninger nogle sætninger om, at af hensyn til specialesammensætningen kan et sygehus afvise en patient, det vil sige, at en afdeling, som kun beskæftiger sig med topspecialiserede ting, ikke skal behandle banale lidelser, men sådanne afdelinger har vi ikke ret mange af. De allerfleste afdelinger, der har specialer, behandler også banale lidelser, og det, der ligger i bemærkningerne til lovforslaget, er, at man ikke skal forskyde vægten mellem de tunge speciale- og indsatskrævende behandlinger og de lettere. Men hvorfor tror man, at fordi man udfører en banal behandling på en specialafdeling, vil den automatisk blive dyrere? Jeg må da gå ud fra, at den behandling, man tilbyder for åreknuder eller for blindtarmsbetændelse, er den samme, uanset hvilken afdeling den foregår på. Jeg går ud fra, at man får den samme behandling, nemlig den rigtige, uanset om det er på et lokalt eller på et specialiseret sygehus.

Hovedformålet med det frie valg er at sikre det enkelte menneskes rettigheder, men det kan også meget nemt få den sidevirkning, at det kan forbedre amternes mulighed for at se, om der er forhold inden for det amtslige sygehusvæsen, som er mindre tilfredsstillende i patienternes øjne. Hvis det viser sig, at der er en afdeling eller et sygehus, som patienterne vender sig fra, kan det måske give anledning til at undersøge, hvordan det kan være, om det f.eks. kan have noget med service at gøre, og det er muligt, at man skal i gang med nogle forandringer for at gøre stedet sådan, at patienterne ikke vender sig derfra.

Jeg havde, som det også har været nævnt heroppefra, gerne set, at amterne fik mulighed for at opkræve en beskedent betaling fra de patienter, som ønsker at overskride en amtsgrænse. Den personlige betaling skulle være et middel til at sikre, at det ønske, man har om at overskride en amtsgrænse, også er så alvorligt ment, at man selv er rede til at bidrage om end i beskedent omfang. Tanken var at indrette reglerne sådan, at der skulle tages sociale hensyn, således at det ikke var forbeholdt mennesker med god betalingssevne at foretage denne amtsgrænseoverskridelse. Det var også tanken, at der skulle lægges loft over betalingen, så den ikke blev uacceptabelt stor for nogen over-

hovedet, men disse tanker har det ikke været muligt at få tilslutning til hverken fra dem, der skulle modtage pengene, eller fra Folketingets partier, så derfor er det ikke medtaget i lovforslaget.

Jeg har også måttet konstatere, at der ikke er et flertal i Tinget, som har tillid til, at det kan gå an at give mennesker mulighed for indimellem at vælge en anden praktiserende læge end den, man er tilmeldt, og så få et offentligt tilskud sammen med sin egen betaling.

Man har heller ikke haft tillid til, at patienter er i stand til fornuftigt at vælge at gå til speciallæge uden henvisning medbringende et offentligt tilskud, og denne frygt for, at patienter vil opføre sig ufornuftigt og irrationelt, har jeg måttet tage til efterretning, og derfor er det ikke med i lovforslaget.

Bemyndigelsernes antal har været meget omtalt, og jeg kan egentlig undre mig lidt over, at man er så bekymret, for virkeligheden må vel have lært os alle sammen, at det ikke er muligt for ministre at administrere på tværs af et flertal i Folketinget, hvad enten man måtte ønske det eller ej.

Fru Lis Noer Holmberg og fru Inger Stilling Pedersen har rejst spørgsmålet om de foreningsejede sygehuse. Jeg er meget opmærksom på, at vi har et problem på dette område. Det lykkedes for indeværende år at finde en løsning, der sikrede økonomien for de foreningsejede sygehuse. Jeg håber, at det i de forhandlinger, som pågår om finansloven, også vil være muligt at finde en løsning for 1992, men det hænger sammen med den samlede økonomi og med de andre forslag, der vedrører finansloven, nemlig patientbefordring, begravelseshjælp og rejsesygesikring. Hvis vi kan finde en løsning for 1992, tror jeg også, at det bliver lettere at finde en mere konstruktiv løsning for 1993, men jeg håber, at vi kan føre nogle fordomsfri forhandlinger med Amtsrådsforeningen, så vi kan få løst problemet på en hensigtsmæssig måde. Jeg er enig i, at det er et problem, som vi gerne skulle have en god løsning på.

Jeg kan til gengæld ikke følge fru Lis Noer Holmbergs forslag om at gøre sygehusdrift til en statsopgave. Jeg har tidligere givet udtryk for, at jeg ikke synes, det ville være en hensigtsmæssig løsning på problemet.